

BOCHTEN, HÉÉL VEEL BOCHTEN

ER WORDT VAN DE RENNERS BIJ DE TOURSTART OP CORSICA NOGAL WAT STUURMANKUNST GEVRAAGD, WANT HET EILAND LIJKT UIT ALLEEN MAAR BOCHTEN TE BESTAAN. HET IS SOWIESO AL EEN KLEIN WONDER DAT HET GRAND DÉPART VAN DEZE JUBILEUMEDITIE OP L'ILE DE BEAUTÉ IS...

TEKST: EDWARD SWIER / FOTO'S: COLLECTIVITÉ TERRITORIALE DE CORSE, EDWARD SWIER MEDIA

De Tour de France was in 99 edities inmiddels wel zo'n beetje overal geweest. Menig Frans gehucht had in de annalen wel een verwijzing naar die ene doortocht; wereldsteden als Londen, Berlijn en Amsterdam mochten het evenement verwelkomen. Alleen Corsica was nog een blinde vlek. Logistieke, financiële en vooral politieke redenen lagen eraan ten grondslag. Waarom zou je jezelf uitnodigen als je eigenlijk niet gewent was? Lang was Corsica, het ongerepte *L'île de Beauté*, politiek te instabiel. Voor- en tegenstanders van afsplitsing van Frankrijk vlogen er elkaar in de haren met bommen en granaten. Letterlijk. Daar paste geen wielervedstijn bij. Maar de tijden veranderden. De honderdste editie kwam eraan en Tourorganisator ASO voelde wel wat voor een stunt in 2013. In de Corsicaanse politiek was men boven-

dien wat bedaard – hoewel er eind 2012 nog enkele aanslagen waren. Nog slechts 20 procent van de bevolking wil onafhankelijk zijn, en ook de separatistische partij zag iets in de komst van het wielerspektakel. Zo komt het er nu eindelijk toch van: op 29 juni start de Tour op Corsica. Daarmee heeft de Ronde van Frankrijk alle Franse (niet-overzeese) departementen bezocht. Corsica is tevens een voor het fietstoerisme nog te ontginnen gebied. Twee goede redenen om er eens een kijkje te nemen.

BOCHTIG

We moeten kiezen. De tijd is te kort om het hele eiland én alle etappes te verkennen. De keuze wordt ons echter vergemakkelijkt door Tour-directeur Christian Prudhomme. Zijn voorspelling dat voor het eerst sinds 1967 een sprinter na de openingsrit het geel om de schouders mag trekken,

Het leven op Corsica is net even wat bochtiger dan elders.

is veelzeggend; de eerste rit kent weinig spectaculaire punten. De start in het zuiden is liefelijk, dat zeker. Porto-Vecchio heeft een schattig karakter. Al is het altijd maar weer de vraag wat je daarvan terugziet als de Tourkaravaan er neerstrijkt. De lus naar het zuidelijkste puntje Bonifacio is letterlijk een opwarmertje, de weg van het zuiden naar het noorden – de N198 volgt de kustlijn – vraagt evenzeer weinig van de spieren. De laatste kilometers richting het Plage de l'Arinella in Bastia gaan zelfs over een tot snelweg gepromoveerde N-weg. Dit is echt lekker inkomen. Het is tevens de kennismaking met een gegeven dat de Corsicaan al vanaf zijn geboorte weet: vrijwel niets loopt hier in een rechte lijn. Het leven op Corsica is net even wat bochtiger dan elders.

DE RODE GLOED OVER DE ROTSSEN IS SPROOKJESACHTIG. HET IS NET ALSOF JE IN ARIZONA BENT BELAND

VOOR DE DURFALS

De Tour begint dus eigenlijk pas echt met de tweede etappe. Onbekend met het landschap krijg je bij de start in Bastia – op het majestueuze Place Saint-Nicolas – het idee dat het opnieuw 'zo'n' dag wordt. Niets is minder waar. De klim naar het hoogste punt dat de Tour op Corsica aandoet (de Col de Vizzavona, 1163 meter) is pittig, de afdaling minstens zo lastig. Dit is, zoals zoveel op Corsica, voor de durfals. Wij moeten even slikken. Fietsen is op Corsica nog geen gemeengoed. Hardrijden wel. Automobilisten rijden zo nu en dan de vouw uit je broek. Feit is dat er amper fietspaden zijn. Er is er welgeteld één: ten zuiden van Bastia ligt de Route de la Marana. Je rijdt achter een vervelende kniehoge 'stootrand' en het smalle pad is ook nog eens matig onderhouden. Er groeit onkruid en het ligt vol met steenslag, een serieuze kans op lekrijden dus. De enige wielrenner die we hier treffen, rijdt gewoon op de weg.

SERIEUZE BERGEN

Eenmaal terug op de N193 rijden we richting Corté. Het blijft opletten geblazen. Het gaat direct op en af én je moet niet in de goot verzeild raken. Op Corsica is het zoals in de Alpen en Pyreneeën: er zijn niet of nauwelijks alternatieve routes, we delen dus met z'n allen de weg. Ondertussen grazen onder sinaasappelbomen schapen, ruiken we het typisch Corsicaanse *maquis* (struikgewas) én loopt duidelijk hoorbaar de Golo met ons mee. Bij Ponte Novu steken we de rivier over. Een mooie plek om even op adem te komen. De restanten van de oude brug, waar oorlog om gevoerd is, fascineren. Net ervoor heeft een kunstenaar zijn gratis te bezichtigen Corsicaanse versie van Madurodam gebouwd.

Als we verder rijden zien we de nodige besneeuwde toppen. Corsica telt serieuze bergen, drie van boven de 2500 meter. Beklimmen per fiets is onmogelijk, al treffen we een gids die de Monte d'Oro eens per mountainbike beklom. In de universiteitsstad Corté houden we halt. We slapen in hotel Domini-que Colonna, vernoemd naar de eigenaar, die aan het einde van de jaren vijftig doelman was van het Franse elftal. Het heeft als een van de weinige hotels op Corsica een echte fiet-senschuur. Het eiland is duidelijk nog niet ingesteld op veel cyclotoeristen, dus het blijft wat pionieren.

KLIM NAAR VIZZAVONA

De volgende ochtend rijst de vraag of het zo'n goed idee was om in Corté te slapen. Ajaccio is weliswaar nog maar 83 kilometer, maar buiten de stad begint direct de klim richting Vizzavone. Dat valt zo vroeg op de ochtend zwaar op de maag. Het uitzicht over het dal is wel direct prachtig. De weg was hier duidelijk aan een upgrade toe. Het dorpje Casanova krijgt zelfs een nieuwe stoep, als de Tour niet langs was gekomen was het allicht een rommeltje gebleven.

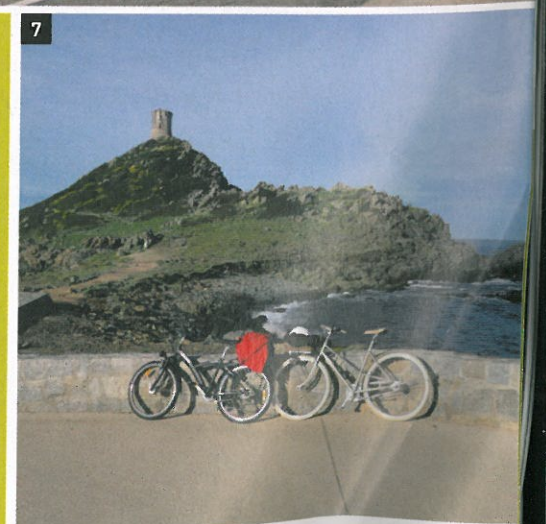
Olivier Leonetti, verantwoordelijk voor het ontwikkelen van fietstoerisme op Corsica, is trots dat de Tour naar zijn eiland komt. Hij rijdt met ons mee in de klim naar Vizzavona. "Ik stond in 1982 langs de kant toen het peloton van de Tour de Corse passeerde. Hinault won. Sindsdien ben ik verkocht." Leonetti heet alle Nederlanders van harte welkom. "Maar maak wel goed duidelijk dat Corsica bepaald niet plat is", waarschuwt hij, als we bij de lunch door zijn *Guide Franck Mercier* bladeren. De editie voor Corsica wordt allang niet meer uitgegeven, er was te weinig belangstelling voor. In Vizzavona is het, hoewel al begin april, nog ijsig koud. Nog geen twee weken ervoor viel er een meter sneeuw en was de weg versperd. Nu staan de asfalteermachines klaar. Opzichter Henri Renucci zet zijn alpino recht voor het Nederlandse gezelschap. "De weg was toe aan een nieuwe laag. Vanwege de Tour hebben we het werk iets naar voren gehaald."

TRUMAN SHOW

Boven op de col staat Leo Pontier, 17 jaar. Uit Vancouver, geboren in Marseille; fietskoerier in zijn nieuwe vaderland, op avontuur in zijn geboorteland. De tiener, die het liefst alleen is, fietst inmiddels acht dagen op Corsica, maar heeft zijn eerste leuke band. In zijn plaksetje zit maar één banden-lichter. Je moet nooit teveel meenemen, maar sommige mensen overdrijven. Pontier heeft geen behoefte aan luxe. Hij kocht zijn fiets op internet, voor 125 euro. Een nieuw

1 Tourlogo op straat in Bastia
 2 Zo'n Tourstart helpt wel: de wegen worden flink onder handen genomen!
 3 Iles de Sanguinaires
 4 Een groepje fietsers passeert de door Gustav Eiffel ontworpen Pont du Vecchio bij Venaco
 5 Hét symbool van Corsica afgebeeld op een gele trui.
 6 Stéphane Hueto in zijn fietsenzaak. Niet bepaald een Vrolijke Frans(man)..
 7 Fotogenieke plekjes genoeg op L'Île de Beauté.

3

stuurtje, bagagedrager en klaar. Voorop prijkt het een met plakband bevestigd VW-logo. "Geintje van een vriend." Om geld te besparen slaapt hij slechts om de vier dagen op een camping. "Om me zo nu en dan eens met warm water te kunnen wassen." Dat is vandaag wel nodig, na het bandenplakken en het terugleggen van de ketting.

Wij dalen af richting Ajaccio, de geboortestad van Napoleon Bonaparte. Op 20 kilometer voor de stad is het gedaan met het dalen, vanaf nu gaat het licht op en af. Over enkele rotondes en brede banen rijdt je de baai van Ajaccio binnen. Helemaal aan de andere kant van de stad, vlakbij de prachtige Iles de Sanguinaires, ligt de streep. Als we op zaterdagochtend de kustweg opnieuw rijden, lijkt het alsof we in een scène uit Jim Carrey's kaskraker *The Truman Show* zijn beland. Alle fietsers komen we nog zeker drie, vier keer tegen. Ze rijden van de punt van het eiland tot de rotonde bij de begraafplaats, en weer terug. Hier hoeft niet geklommen te worden.

GOUDEN GEVANGENIS

Dat is wel anders in de derde rit; duidelijk de lastigste, maar ook ontegenzegglijk de mooiste. Vanwege het uitzicht. Het is – nadat we de nacht hebben doorgebracht in het prachtige hotel Les Mouettes – even zoeken om Ajaccio uit te komen. Na de start in de Port de Plaisance passeren we op de Cours Napoleon de fietsenzaak van Stéphane Hueto. De voormalig coureur is bepaald geen Vrolijke Frans. Alleen als we het over de Calanches de Piana hebben, ons doel van die dag, hebben, fleurt hij op. Iets mooiers heeft hij nooit gezien. Verder doet nog maar weinig hem plezier. "Ik ben elfmaal kampioen van Corsica geweest. Maar wat levert het je op? Hoon. Ze roepen je na dat je een gedroegde bent, een slikker." Zijn broer Nicolas kreeg eerder een startverbod op het eiland. "Omdat hij alles won", volgens Hueto. Als Stéphane geen kinderen had, was hij het eiland allang ontvlucht. "Mijn moeder is Corsicaans, maar ik heb de verkeerde achternaam. Die moet hier op een i of een a eindigen, anders moeten ze je niet." De fietsenverkoper gelooft er niets van dat Corsica een bij fietsers geliefd eiland zal worden. "Corsica is geen fietseiland, zal het ook niet worden. De Tour zal daar niets aan veranderen." Het eiland is volgens hem te lastig te bereiken. Altijd moet er een vliegtuig of boot aan te pas komen. "Dit eiland is een gevangenis. Een gouden gevangenis."

BEBLOEMDE ROTSSEN

Wie zijn eigen fiets mee wil nemen, moet wel goed opletten met het transport. De ferry is dan mogelijk de beste optie, pas vanaf mei vliegt Transavia rechtstreeks op Corsica. Buiten het seizoen kun je via Parijs of Nice, alwaar een klein toestel wacht voor de oversteek. Eind september is overigens de beste tijd om Corsica te bezoeken, dan is de temperatuur prettig en zijn de kleuren op hun mooist. Ajaccio is de beste uitvalsbasis voor tochten over het eiland. Er zijn veel hotels, appartementen en campings, en de mooiste cols zijn van hieruit goed te bereiken. Eenmaal op de D81 – het negativisme van Hueto doet ons verwonderd opstappen – beginnen we aan de route die Tourbaas Prudhomme als 'spectaculaire en schilderachtig' omschreef. Nooit komen we hoger dan 500 meter boven de zeespiegel. We slingeren richting Calvi. Links de zee, en rechts soms weelderig bebloemde rotsen. Het wordt nooit eentonig, ondanks de vele identieke bordjes: bocht, bocht, nog een bocht.

De eerste col, de San Bastiano, is lastig. De mannen worden van de jongens gescheiden. Bij het kapelletje heb je een fraai uitzicht. Het is misschien ook maar beter om stilstaand te genieten, want dalen vraagt, mede vanwege het smeltwater dat over de weg loopt, veel concentratie. De Col San Martino hakt er evenzeer in. In Piana zijn alle inspanningen echter vergeten. De rode gloed over de rotsen is sprookjesachtig. Het lijkt alsof je zo maar in Arizona bent geland. Mooier bestaat niet. Genoeg aanleiding om hier nog eens terug te keren. Of Stéphane Hueto het nu leuk vindt of niet.

REISINFO

Voor de laatste informatie over de Tourstart op Corsica, de in Google Maps uitgewerkte route en hoogtekaartjes van de etappes ga je naar www.depart-tdf-corse2013.com en www.letour.fr.

Op de sites www.rendezvousenfrance.com en www.visit-corsica.com is veel informatie over toerisme op Corsica te vinden.

Wil je slapen in een van de door ons genoemde hotels, surf dan naar www.hotellesmouettes.fr en www.dominique-colonna.com

- 1 Jeugdige rennertjes passeren de 12de eeuwse Canonica-kathedraal.
- 2 Calanches de Piana.
- 3 De oude brug bij Ponte Nuvo.

